



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.**

**Leroy, François**

**Pragae, 1666**

§.2. Crux illa Christi spiritualis, quibus ex partibus constiterit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

acutum fuisse dolorem in anima Christi, dum esset in utero Matris, quantum postea passus est in cruce, hoc uno excepto, quod veram non haberet eorum tormentorum experientiam. Idque se ait in mentis excessu eum in modum planè cognovisse. Verùm sanctæ viduæ verba, pluscula opportunius reddam paragrafo sequenti.

Cæterùm cum eo argumentò conscripti extant pij quidam libelli; ex ijs, si ad manum forent, liceret fortassis hunc testium indicem locupletare: sed quando nos illi jam deficiunt, ijs erimus, quæ in præsentia occurrere, contenti

## §. 2.

*Crux illa Christi spiritualis, quibus ex partibus consistit.*

Atque ex his quæ jam delibavimus, utcunque licebit, **A**ejus crucis Christi spiritualis, quam perpetuam appellamus, notionem aliquam mente effingere, & quibus rebus, ceu partibus constet, definire. Ad illam quippe construendam concurrere, tum reliquæ omnes externarum internarumq; afflictionum species, quæ bono Jesu non facile ullo seu loco seu tempore defuerint; tum verò maxime assidua illa subeundæ crucis & mortis acerbissima recogitatio; cum ut etiam antea indicatum est, passionis suæ haud unquam deponeret memoriam, sed dolorem suum in conspectu semper haberet. Hinc quippe in ejus anima subnascebatur affectus duplex, cujus utriusque motibus sibi adversis & pugnantibus in speciem, mitissima illa anima dies noctesque vellicaretur. Alter, horror quidam & averfatio tormentorum, quæ subeunda sibi præsentisceret, ea nimirum refugiente (sed quæ ipse mensurâ statueret) atque exhorrente naturâ; quem ille affectum, instante horâ passionis, usque eo permisit invalescere, ut præ agonia multo sanguine sudaverit. Alter, ex opposito insurgens, earundem poenarum ingens ac morâ impatiens desiderium, ob illam, quæ sollicitabatur assidue, paterno præcepto obsequendi, atque ad salu-

tem



tem mortales adducendi, cupiditatem. Quibus affectibus inter se commissis, necesse erat in ejus animo collisionem, luctamve non levem existere; ut eapropter coartari & tanquam opprimi se diceret, impatienti desiderio earum rerum, quas animæ pars (ut vocant) inferior tantopere averfaretur.

Quod enim nonnulli in re præfenti dissentiunt; negantes, Christum, nisi appropinquante passionis tempore, dolorem illum ex futuræ suæ passionis præfensione antecapere potuisse, hac ratione ducti: quod mala quæ adhuc absint longius, neq; prævideantur ut de propinquo imminetia, non ita nata sint commovere sensus, & dolorem aut tristitiam ingenerare: quo argumento Joannes Nider, ait. *Formic. l. 1. c. 11.* Christum fuisse semper martyrem, notitiâ scientiæ infusæ, sed non sensu doloris, & experientiâ. Id, inquam, non satis est, ut quemquam à nostra opinione dimoveat, quam vidimus in Sanctorum dictis non infirmum fundamentum habere. Siquidem, ut libenter concedimus, cum jam è propinquo malum impendere cernitur, majorem in eo inesse vim ad concienfos immutandofq; sensus nostros, & quandam in nobis progignendam velut anticipatam experientiam jam jam instantis urgentisq; doloris: non adeò tamen negari potest, etiam longius absentis mali, sed certò aliquando obventuri ita expressam atque attentam efficacemq; prænotionem esse posse, ut dolorem animo cruciatumq; grandem inferat, præfertim cum rei imago ita figuratur & subijcitur mentis oculis, perinde atque si non absens esse, sed coram nunc geri videatur.

Idq; nominatim in Christo valuisse contendimus, qui & scientiæ infusæ perspicaciâ, futurarum pœnarum gravitatem, insolentiam, diuturnitatem, & reliqua adjuncta prænoverat, eaq; assiduâ versabat cogitatione; insuper & affectus suos, utramvis in partem habebat in potestate, passionique suæ proludens, ipsam pœnarum experientiam occu-

Zzz

pabat



pabat patiendi desiderio, & longum amarorem libens ostendens; forbebat. Jam si, uti docet piorum hominum experientia, Salvatoris passio pridem præterita, jamque adeo ad illum discrucandum nihil attinens, attamen attentè recogitata eam vim habet, ut mœrorem, luctum, dolorem in animis meditantium concitet, ex sola cum Christo jam olim passo compassione: multò sanè id magis efficere potuit, nondum exhaustus iste calix, idque in corde ejus cui propinquandus apparabatur, quique illius ingratisimam amaritiam immenso meliùs comprehenderet, quàm attingere valeat, cujusvis hominis contemplatio.

Tandem cum (veluti SS. Birgittæ ac Teresæ revelatum est divinitus, nosque primâ parte pluribus docuimus) ipsa Dei Mater, ex eo saltem, quo ei B. Simeon denunciata, futurum aliquando, ut ipsius animam doloris gladius transingeret, in magna vixit perpetuâque amaritudine, præ illarum, quas filio suo obventuras cognosceret, acerbissimam expectatione: nunquid filium ipsum censebimus, cujus res unicè agebatur, eâ causâ immunem fuisse tristitiæ, neque ullam ad ejus doloris partem pertinuisse? Quin imò credemus, & ipsum vixisse in perpetua amaritudine & prægustatione crucis suæ: tamen illum dolorem suum corde premeret, & intra mensuram sibi placitam, cum magna interni externique hominis tranquillitate, contineret.

Audiatur hinc denique B. Angela, sermone simplici, sed luculentè tamen, ita confirmans. Sic enim loquitur de gens de tertia Christi societate, hoc est summo dolore: *in*

*Vit. c. 61. illo momento, quo fuit anima illa humano corpori & Divinitati unita, statim in utero Virginis Matris sue incepit sentire summum dolorem, intelligendo universaliter & singulariter omnes penas & quamlibet per se, quas ipsa anima cum sua carne experiri debebat, & pro nobis tolerare. Et sicut propinquus mortis factus fuit in agonia, & in tanta tristitia, quod corpus sudorem*



rem sanguineum usque ad terram emisit, propter hoc quod acerbitate mortis praevidebat: ita anima Christi praevidendo ista tormenta sibi affutura, summo dolore dolebat, quamvis corpus non experiretur tantum, sicut quando passioni fuit Christus propinquus. Et infra: Sciebat, & continuè considerabat, à quibus, & quando, & quomodo, & quantum debebat affigi, interfici, deludi, & mactari; & videbat se ad hoc natum, & venisse in mundum: unde non poterat esse nisi in dolore, &c. Ad extremum ita concludit in rem nostram: Et sic tota vita Christi fuit associata summo dolore, tristitia, & afflictione.

Maneat igitur quod dicebamus: Christum per omnem vitam, cum futuram passionem suam certà prænotione, comprehenderet, magnum animo dolorem ac cruciatum, exinde cepisse; atque ex his internis angoribus (ut alia deessent extrinsecus) occultam, sed gravem, sed longam & perpetuam crucem, benignissimo Salvatori constructam ac constitutam fuisse.

Quo loco & istam adferre liceat à proposito non abhorrentem cogitationem: Quemadmodum ex ritu recepto, summo Pontifici ejusve à latere Legato, quocumque procedant, crux antefertur: ita Christum Dominum, qui & Pontifex noster appellatur ab Apostolo, & pacis cum mundo conciliandæ gratiâ, Legatus est de Latere Patris (quippe quem virum coherentem sibi, ipse per Prophetam appellat *Zach. 13.* Pater) quidquid animo ageret prætenderetve, vivam & ob oculos perpetuò obversantem habuisse futurorum suppliciorum imaginem; ipsamque adeo crucem suam, quocumque pergeret, quocumque se verteret, sese quodammodo antecedentem aspexisse.

§. 3.

*Tam præproperi in Christo Crucis complexus, causæ nonnullæ.*

Hinc